

Arrest

nr. 182 049 van 9 februari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in zijn hoedanigheid van wettelijke voogd en wettelijke beheerder van zijn minderjarig kind X, en X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 26 juli 2016 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juni 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.05.2016 werd ingediend door :

Z., M. (...)

geboren te Begejci op (...)

+ 3 minderjarige kinderen:

- S., J. (...) (ov: (...)), geboren op (...)

- S., Z (...) (ov: (...)), geboren op (...)

- Z., B. (...) (ov: (...)), geboren op (...)

nationaliteit: Servië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 26.11.2010 in België asiel aan. Deze asielpcedure werd op 21.03.2011 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de asielpcedure – namelijk iets minder dan 4 maanden – was zeker ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene was gehuwd met mevrouw H.-B. E. (...) (ov: (...)). Omwille van de medische problemen van mevrouw H.-B. (...) diende betrokkene samen met zijn echtgenote op 03.05.2011 een aanvraag art. 9ter in. Deze aanvraag werd onvankelijk doch ongegrond verklaard op 16.01.2014, hen betekend op 23.01.2014. Op 31.03.2014 dienden zij een tweede aanvraag art. 9ter, dewelke onontvankelijk werd verklaard op 08.05.2014, hen betekend op 19.05.2014. Op 07.07.2014 werd er tenslotte een derde aanvraag art. 9ter ingediend. Deze aanvraag werd op 01.09.2014 opnieuw onvankelijk doch ongegrond verklaard, betekend op 12.11.2014.

Op 02.10.2014 overleed de echtgenote van betrokkene. Het feit dat zijn echtgenote in Lier begraven ligt, vormt echter geen buitengewone omstandigheid. Immers, aangezien betrokkene van Servische nationaliteit is en niet visumplichtig, staat het hem vrij om op regelmatige basis naar België te komen voor een periode van 3 maanden en bij de gemeente een aankomstverklaring te laten afleveren. Zo beschikt hij over de mogelijkheid om het graf van zijn echtgenote periodiek te komen bezoeken.

Betrokkene beweert dat hij geen familiale banden meer heeft in zijn land van herkomst. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene bij zijn asielaanvraag voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat zijn moeder en twee halfzussen nog in Servië wonen. Betrokkene toont niet aan dat deze familieleden niet langer in Servië verblijven, noch dat het voor hem onmogelijk is om voor korte tijd bij zijn moeder en/of halfzussen te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Verder verklaart betrokkene dat hij de twee zonen van zijn echtgenote, S. J. (...) en S. Z (...), wil adopteren en dat er een procedure hangende is. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor dat er effectief een adoptieprocedure is opgestart. Betrokkene legt enkel twee documenten voor waaruit blijkt dat hij op 02.03.2016 werd verhoord door de politie van Lier en waarin hij de wens uitdrukt om deze kinderen te adopteren. Deze documenten bewijzen echter niet dat er inderdaad een adoptieprocedure werd opgestart. Dit element kan bijgevolg evenmin aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ook het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing, hetzij buitengewoon onderwijs, hetzij basisonderwijs, niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Er dient eveneens opgemerkt te worden dat het jongste kind, Z. B. (...), jonger is dan 6 jaar en bijgevolg nog niet school- en/of leerplichtig is in België.

Wat betreft het feit dat de drie kinderen zijn opgegroeid in Lier, dat het jongste kind, B. (...), in Lier is geboren, dat zij de taal spreken en dat zij vrienden hebben; betrokkene verklaart niet waarom deze feiten op zich een buitengewone omstandigheid vormen waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Immers, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen, betekent enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene verklaart dat, gelet op zijn lange afwezigheid in zijn land van herkomst, een terugkeer grote administratieve moeilijkheden zou veroorzaken, doch hij laat na om deze administratieve moeilijkheden te benoemen en te verduidelijken. Bijgevolg wordt ook dit element niet aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene van goed gedrag en zeden is en op geen enkele wijze contact heeft gehad met het gerechtelijk apparaat, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene en de kinderen de Belgische tradities hebben aangenomen, dat de kinderen gestimuleerd worden om deel te nemen aan alle schoolactiviteiten en steevast naar de verjaardagsfeestjes van hun klasgenoten gaan, dat betrokkene en de kinderen de traditionele feestdagen zoals Sinterklaas en Kerstmis vieren, dat betrokkene steeds aanwezig is op de oudercontacten van de kinderen, dat betrokkene zelf de handen uit de mouwen steekt op school wanneer de hulp van de ouders gevraagd wordt, dat betrokkene Nederlandse lessen heeft gevolgd en hij en de kinderen perfect het Nederlands beheersen, dat betrokkene verscheidene aanbiedingen heeft gekregen om aan de slag te gaan als klusjesman, dat betrokkene een goed contact heeft met Belgische vrienden en burens en dat hij diverse aanbevelingsbrieven voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

“Overwegende dat vertogers op 9 mei 2016 een verzoek indienden strekkende tot regularisatie van hun precaire administratieve verblijfstoestand overeenkomstig artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980;

Overwegende dat de uitzonderlijke omstandigheden voor partijen zeer uitgebreid werden geschetst en er eveneens werd verwezen naar de voorgaande procedures waarbij partijen hadden getracht om verblijf te bekomen in het Rijk op grond onder meer van de Conventie van Genève evenals op basis van de artikelen 9bis en 9ter van de Wet van 15 december 1980; Dat de ruime motivering niet kan betwist worden;

Overwegende dat vertogers op basis van uitzonderlijke omstandigheden machtiging vroegen tot verblijf in het Rijk conform artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980;

Overwegende dat artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 stelt dat: (...). Dat de bestreden beslissing moet worden getoetst aan artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en dat moet worden beoordeeld of de beslissing werd genomen naar de geest en naar de letter van de wet maar ook naar de verdragsrechtelijke bepalingen die partijen bindt;

Overwegende dat de bestreden beslissing uitgebreid werd gemotiveerd maar op een dergelijke wijze dat welke uitzonderlijke omstandigheid dan ook die zou worden ingeroepen door vertogers maar moet worden uitgelegd in hun nadeel; Dat iedere vorm van integratie neerbuigend nestelen wordt genoemd en alle buitengewone omstandigheden die worden opgeworpen onmiddellijk worden verworpen stellende dat vertogers maar het land moeten verlaten om van daaruit een machtiging tot verblijf aan te vragen wat evenwel niet kan worden gevolgd, zeker niet binnen de optiek dat vervolgens ongetwijfeld deze aanvraag zal worden verworpen wegens gebrek aan aangrijpingspunten met het Rijk;

Overwegende dat de uitzonderlijke omstandigheden ruim werden besproken zo onder meer het onbekend zijn van de vader van derde en vierde vertoger, het overlijden van de moeder van tweede, derde en vierde vertoger, het ontbreken van aangrijpingspunten in het land van herkomst en het

uitzonderlijke van de omstandigheid dat indien verzoekers zouden worden teruggeleid naar hun zogenaamd land van herkomst er geen aangrijpingspunten meer zouden zijn die een machtiging tot verblijf conform artikel 9 van de wet van 15 december 1980 zouden verantwoorden; Dat de redenering van de verwerende partij in de bestreden beslissing dan ook defect is want de verwerende partij geeft wel enerzijds aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten met het inreisverbod werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en anderzijds dat er een bevel gegeven wordt het grondgebied te verlaten aan een meerderjarige met medeneming van kinderen waarmee hij geen enkele rechtsband heeft, zelfs überhaupt zou kunnen binnen het kader van de toepasselijk recht; Dat de verwerende partij uitdrukkelijk weet dat er geen enkele rechtsband bestaat, hic et nunc, tussen eerste vertogende partij en twee minderjarige kinderen S. J. (...) en S. Z. (...) wat ten volle mogen blijken uit de motivering in de bestreden akte als volgt: Verder verklaart betrokkene dat hij de twee zonen van zijn echtgenote, S. J. (...) en S. Z. (...), wil adopteren en dat er een procedure hangende is. Echter betrokkene legt geen bewijzen voor dat er effectief een adoptieprocedure is opgestart. Betrokkene legt enkel twee documenten voor waaruit blijkt dat hij op 02.03.2016 werd verhoord door de politie van Lier en waarin hij de wens uitdrukt om deze kinderen te adopteren. Deze documenten bewijzen echter niet dat er inderdaad een adoptieprocedure werd opgestart. Dit element kan bijgevolg evenmin aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Overwegende dat duidelijk kan worden vastgesteld dat wat vertogers ook mogen inroepen, niets door de verwerende partij wordt weerhouden als zijnde uitzonderlijk, wat verder gaat dan een ruime appreciatie en neigt naar willekeur; Dat bovendien de beoordeling niet toekomt aan de verwerende partij in de ontvankelijkheidsfase; Dat de redenering van de verwerende partij in de bestreden beslissing kan worden herleid tot één vaststelling, te weten dat vertogers eenvoudig kunnen terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een verzoek in te dienen, aangezien zij over de Servische nationaliteit beschikken en bijgevolg niet-visumplichtig zijn, zodat zij op regelmatige basis naar België zouden kunnen komen voor een periode van drie maanden om op regelmatige basis het graf van zijn partner / hun moeder te bezoeken en dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen toch maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen; Dat deze beoordeling niet toekomt aan de verwerende partij in de ontvankelijkheidsfase, doch wel een oordeel ten gronde inhoudt; Dat de criteria voor de ontvankelijkheid door de verwerende partij ten onrechte worden verward met de criteria voor de grond van de zaak; Dat de verwerende partij weliswaar een ruime appreciatiemogelijkheid heeft, maar dat deze niet dermate ver gaat dat op lapidaire wijze alle middelen kunnen worden verworpen stellende dat vertogers maar terug naar huis moeten keren om vanuit het land van herkomst een verzoek in te dienen; Dat bovendien de redenering niet klopt daar waar indien vertogers zouden terugkeren naar hun land van herkomst en zij zouden vragen om te worden gemachtigd tot verblijf in het Rijk door aanvraag van welk visum dan ook dit ongetwijfeld zal worden geweigerd op basis van het ontbreken van een juridisch aangrijpingspunt; Dat de redenering van de verwerende partij dan ook artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 volstrekt dode letter maakt; Dat een en ander uiteraard niet de bedoeling van de wetgever geweest kan zijn;

Overwegende dat bovendien de verwerende partij totaal voorbij gaat aan het feit dat er geen rechtsband bestaat tussen eerste vertoger en de twee minderjarige kinderen, derde en vierde vertoger, die de facto niet-begeleide minderjarigen zijn van wie de Dienst Vreemdelingenzaken niet zomaar een bevel kan geven het grondgebied te verlaten, laat staan kan bevelen aan eerste vertoger om het grondgebied te verlaten met medeneming van deze kinderen waarover hij geen enkele parentele macht heeft; Dat alleen al deze vaststelling kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid; Dat bijgevolg de bestreden beslissing ten onrechte werd genomen en dient te worden vernietigd;”

2.2. In de nota repliceert verweerder als volgt aangaande de kritiek van verzoeker: “Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze. (...). In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt wordt, kan de bestreden beslissing niet herleid worden naar één vaststelling als zou zij – gelet op de niet-visumplicht – terug naar het land van herkomst moeten keren. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat met elk element rekening werd gehouden en deze elementen afzonderlijk werden beoordeeld. (...). Terwijl nopens het overlijden van de moeder van de kinderen, het voorgehouden niet meer hebben van aangrijpingspunten in het land van herkomst en de adoptie van de kinderen afdoende werd gemotiveerd in de bestreden beslissing om welke reden deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De loutere herhaling in het verzoekschrift kan hier geen afbreuk aan doen”.

2.3. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

2.4. Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden waardoor het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om een verblijfsaanvraag voor België in te dienen volgens de gewone procedure voor een verblijf voor meer dan drie maanden vanuit het buitenland.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker twee processen-verbaal van 2 maart 2016 bij zijn aanvraag heeft gevoegd waaruit blijkt dat hij de derde en vierde verzoekende partij wenst ten volle te adopteren. Aangezien deze kinderen zijn geboren uit de vorige relatie van zijn inmiddels overleden echtgenote, heeft verzoeker er geen juridische verwantschap mee. Verzoeker wil net via de procedure van volle adoptie een juridische verwantschap in het leven roepen.

Het staat buiten kijf dat verzoeker instaat voor de zorg van de drie kinderen. In het administratief dossier bevindt zich immers een synthesesnota van de verwerende partij waarin wordt gesteld: *“Vermits betrokkene de verantwoordelijkheid heeft over de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van betrokkene volgen”*.

De verwerende partij gaat er in het motief en in de nota dat verzoeker geen bewijzen voorlegt dat er effectief een adoptieprocedure is opgestart, en dat *“dit element bijgevolg evenmin (kan) aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid”*, voorbij aan het feit dat verzoeker zich in de administratieve onmogelijkheid bevindt om met de derde en vierde verzoekende partij terug te keren naar zijn land van herkomst, omdat hij er geen juridische verwantschap mee heeft. Door deze omstandigheid niet te aanvaarden miskent de verwerende partij artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het derde middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juni 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel

9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC